Tiende jaer. Nr 91. Zaterdag, 1en Augutus 1863.

DE POSTRYDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

De POSTRYDER verschynt s'dingsdags, s'donderdags en zaterdags.
Men schryft in te Tongeren by M.-F. COLLÉE, boekdrukker uitgever van dit blad. groote markt. no 20, en by alle postdirecteurs.
Alle toezending van brieven, annoncen, geld, enz., moet gefrankeerd zyn.

Het abonnement is bepaeld op 7 fr. binnen de stad.
» » 8 fr. buiten »
Een blad afzonderlyk. . . . . 20 centimen.
De aenkondigingen, per drukregel. . . . . 15 »
De reklamen » . . . . . 25 »

By het zenden van aenkondigingen is eenieder verzocht duidelyk uit te drukken of dezelve in den POSTRYDER alleen, of wel ook in het fransch blad, le COURRIER DU LIMBOURG, moeten opgenomen worden. Deze laetste, voor verscheidene achtereenvolgende keeren gegeven genieten voordeeliger conditiën.

TONGEREN, DEN 1 AUGUSTUS.

Belasting op het bier.

Drie jaren lang heeft men niet opgehouden te zeggen dat de verpletterende belasting, welke op het bier drukt, eene groote onregtvaerdigheid ten nadeele der overgroote meerderheid van het volk daerstelt. Twee cyfergetallen zyn voldoende om dit te bewyzen : de wyn is aen eene belasting van 4 à 5 ten honderd onderworpen, het bier, de volksdrank, is geslagen met eene belasting van 30 à 40 ten honderd.

Eene dergelyke onevenredigheid, gehekeld en beknibbeld den dag zelven waerop M. Frère ze aen het land opdrong, kan niet langer verdragen worden ; de ongeregtigheid moet van kant, en zy zal verdwynen, dank aen de terugwerking en tegenkanting welke zich overal opdoet.

De centrale maetschappy van akkerbouw is beginnen op te spelen tegen die ongelyke en verderfvolle belasting, welke in stryd is met alle demokratische gevoelen, waerop de financie-minister nogtans zooveel poft en welke hy, alles goed nagezien, evenwel zoo min in pratiek nakomt. Hedendaegs zien wy met voldoening de provinciale raden van Braband en Namen dezelfde eischen doen.

In onzen provincialen raed van Limburg hebben de heeren Camille de Renesse, L. Ridder de Menten de Horne, Ulens, Van Brienen en Loomans insgelyks het volgende voorstel gedaen : » De ondergeteekenden stellen aen den raed voor van by het gouvernement den wensch te uiten dat het bieraccyns hersteld wierd op den voet, waerop het bestond vóór de afschaffing der oktrooijen. »

Wy zien met genoegen dat, dank aen onze reklamatien, eene heilzame beweging zich overal tegen de overgroote bieraccynsen gaende maekt, lasten welke de brouwers der steden zoowel als der dorpen aen het liberale ministerie Frère-Rogier verschuldigd zyn.

M. Thonissen, kandidaet der katholyke gezindheid te Hasselt, stuert den volgenden omzendbrief aen de kiezers van het arrondissement :

Aen de heeren kiezers van het arrondissement Hasselt.

MYNE HEEREN.

Beantwoordende aen het zoo dringend verzoek dat my herhaelde reizen door vele onder u werd gedaen, heb ik de eer u te berigten dat ik de kandidatuer aenneem voor den zetel welke in de Kamer der Volksvertegenwoordigers, door het afsterven van den achtbaren heer de Pitteurs van Ordingen is open gevallen.

Het is overbodig, myne heeren, van u omstandig en breedvoerig myne denkwyze open te leggen opzigtens de houding welke ik in den schoot der nationale vertegenwoordiging zoude aennemen. Door de verschillige posten welke ik bekleed heb, zoo wel als door myne schriften, heb ik, van over lang reeds, u het middel verschaft om myne denk- en handelwyzen te beoordeelen.

De constitutionneele vryheden zullen in my altyd eenen vrymoedigen en warmen voorstander vinden. Ik zie in die vryheden de waerborg van aller regten en de bescherming van aller belangen ; terwyl ik ze tevens als de overvloedigste bronaders beschouwe van den vooruitgang welken ons land sedert de omwenteling van september heeft genoten.

Ik erken en houde openlyk dat het noodzakelyk is van de onafhankelykheid der burgerlyke magt, in al de vakken van haren natuerlyken werkkring, te handhaven ; maer ik wil niet dat, onder voorwendsel van deze onafhankelykheid te vrywaren, men de burgerlyke magt als een verdrukkingswapen gebruike ten einde de godsdienstige vryheden en den heilzamen invloed der katholieke Kerk te midden der maetschappy te bevechten. Eene staetkunde welke zou streven om de Belgen te plaetsen tusschen hun geweten en de wetten van hun land, tusschen de eischen van hun geloof en de getrouwheid aen de grondwettelyke instellingen, zou, gelyk ik elders gezeid heb, eene staetkunde zyn even zoo uitzinnig, als aenstootelyk met de nationale gevoelens.

Deze weinige regelen zyn, myns dunkens, voldoende om te doen zien wat grondregels ik zou volgen in de onderzoeking der gewigtige vraegstukken welke zich eerlang in de nationale beraetslagingen zullen opdoen. Myn innigste wensch is dat die aenhitsende vraegpunten in een geest van bevrediging en onderlinge toegevendheid mogen onderzocht en opgelost worden. Te midden der gevaren welke ons omringen, is de gematigdheid, in het nastreven der nationale belangen, voorzeker de eerste en voornaemste onzer pligten. Myne schriften getuigen ten volle dat ik altyd een welmeenende voorstander geweest ben der edele en grootmoedige gevoelens welke ons roemvolle Nationale Congres hebben bezield.

Hier uit kunt gy besluiten, myne heeren, dat zoo uw welwillende keus my de zael der nationale vertegenwoordiging opent, ik dezelve niet zal binnen treden ten einde my van den kant eener voorgenomen oppositie te plaetsen Zonder my ooit door partygeest te laten bestieren, zal ik alle nuttige ontwerpen met de grootste onafhankelykheid verdedigen en my met even zoo veel vrymoedigheid verzetten tegen al wat my onbillyk en nadeelig zal toeschynen : kortom, altyd en in alles zal ik de inspraek nakomen van myn geweten.

't Is onnoodig hier by te voegen dat, in geval gy my gewaerdigt te roepen tot een der hoogste posten welke het hart van een belg kan bekoren, ik my met hart en ziel zal toewyden tot de verdediging der regten en belangen van het schoon arrondissement waerin ik het eerste daglicht gezien heb en dat my gestadig de vleijendste blyken zyner achting en van zyn vertrouwen heeft geschonken.

Aenvaerdt, myne heeren, de uitdrukking myner byzonderste hoogachting en innigste verknochtheid.

J.-J. THONISSEN.

Tongeren, den 31 july 1863.

Mynheer de Redakteur,

Een oud spreekwoord zegt : als de vos de passie preekt, boeren wacht uwe ganzen. Wanneer het *Tongersblad* den lof van M. Noyen zingt, dan gebeurt het hem al eens van er neven te slaen ; dat gebeurt hem ook wel wanneer hy, zonder *ontzag* voor de gryze haren van den ouden Tongenaer, dezen van leugentael beschuldigt. Sermoonende over de *klerikale eerlykheid* in het algemeen en myne *gehuerde lasterpen* in 't byzonder, verwyt hy my, jammerende van droefheid, leugentael te verspreiden en zynen allerliefsten August voor den gek te houden.

Laet ons eens zien, kamaraed. Ik loop al zoo lang op de wereld, ik heb in myn leven al zoo veel verteld, maer ik heb my nog nooit voor eenen leugenaer hooren uitmaken.

Ik heb gezegd dat er een vreemd spektakel buiten Trichterpoort moest plaets hebben ; dat ik, arm schaep van onzen Lieven Heer, die nooit niets gezien heb, was gaen kyken. Tot daer geloof ik dat ik nog niet gelogen heb.

Ik heb gezegd dat de Bilsersche vuerwagen zyne aenkomst voor zes uren aengekondigd had, terwyl hy slechts om acht uren aengesukkeld kwam. Dat was nog niet gelogen.

Ik heb gezegd dat dat onbekend gespan voorwaerts was aengekomen en achterwaerts was t'huis gegaen. Alleman heeft het gezien en daerin heb ik alweer niet gelogen.

Lings en regts las men *Ambiorix* en van voren las men *Vive Noyen*. Is dat waer of is dat gelogen ?

Ik heb gezegd dat de locomotief aengekomen is, dat

DE KLEERMAKER IN DUIZEND ANGSTEN,

OF ACHT DAGEN ONDER EENE ROOVERBENDE.

(*Vervolg*)

—

Als een donderslag vielen my deze woorden op het hart ; zoodanig treurspel had ik voor myn entree niet verwacht ; ik was geheel uit het veld geslagen, myne kniën beefden en myne lenden schenen te breken : ik hoorde verder niets meer van de aenspraek des kapiteins. — Hoe zal ik my hier uitredden ? Wat nu gedaen ? Twee vragen die met meerder geweld myne hersenen bestormden dan de Franschen de Citadel van Antwerpen. — Een moord te plegen dat kon ik niet op myn geweten nemen, en zelf vermoord te worden daer zag ik ook vreeselyk tegen op ; er was voor my nog zooveel op de wereld af te doen ; daerby zou myn lyk gevonden worden in de wapenrusting eens struikroovers ; in de stad zelve waer de gruweldaed moest gepleegd worden, woonde myne vrouw en kinderen, by een ieder stond ik als een braef en vreedzaem huisvader bekend, en nu zou by myn dood worden bewezen dat ik een dief en sluipmoordenaer was, een medgezel van eene bende struikroovers, ik zou myne vrouw en kinderen hebben gevoed met brood door myne handen met bloed bevlekt ; — by wien zouden zy medelyden, by wien hulp erlangen. — Als een bliksemschicht vlogen al deze gedachten my door het hoofd ; door de beweging die er weldra in de zael ontstond, begreep ik dat de kapitein geëindigd had.

Nu kwam voor my nog eene groote en moeijelyke taek, ieder der roovers kwam my als hunnen nieuwen makker begroeten, verzekerde my van hunne vriendschap en betuigden my in ieder geval, in nood en dood op hen te kunnen rekenen.

Al myne geestvermogens en al myne krachten moest ik te zamen spannen om een voor hen geschikt en welkom antwoord byeen te rapen ; ik bediende my daerom meerendeels van hunne eigene woorden, en herhaelde wel twee a driemael in nood en dood kunt gy op my rekenen.

Reeds lang was het uer van middernacht verstreken, en de tyd waerna ik zoo vurig verlangde om ter ruste te gaen was eindelyk daer. Voor ieder der roovers was een afzonderlyk vertrekje ; ook my werd zoodanig hok aengewezen ; spoedig legde ik my op myne vreemdsoortige legerstede neder. — Hoe blyde was ik alleen te zyn en aen myne gedachten den vryen loop te kunnen geven ; welligt was er nog een middel te bedenken om te ontvlugten, doch uit deze spelonk was dat niet mogelyk, zulks moest geschieden by den aftogt naer de moordplaets ; maer het bevel van den kapitein om op myn persoon te passen en het wantrouwen, dat welligt ieder der schurken reeds tegen my koesterde, deden my ook hier de onmogelykheid van beseffen.

Honderd plannen kwamen my voor den geest ; doch ook even ras moest ik die al onuitvoer weder laten varen.

Eindelyk was reeds de morgen genaderd, maer in myn overleg was ik nog even ver gevorderd ; het zweet gudsde langs myn voorhoofd ; eene heete koorts en de vrees voor het aenzien der roovers maekten my het opstaen onmogelyk Weldra komt een van hen my vragen, of ik nog geen lust had om te staen ; ik zeide, dat ik des nachts wel eens met binnenkoortsen gekweld was, en dat ik op dit oogenblik zeer sterk daerdoor was aengetast ; hy liet my alleen, schynbaer ontevreden.

De tyd vervloog, ik kon tot geen besluit komen — hoe ik overwoog, nergens brak een lichtstrael door ; ik begon aldus by my zelven te redeneren : Moordenaer worden, dat kan in het geheel niet, op den openbaren weg in het gewaed eens struikroovers gevonden te worden, dat kan ook niet, liever sterf ik dan maer in dit ellendig verblyf. Ik zal den kapitein met myne dwaling bekend maken en hem verzoeken op eene kortstondige wyze een einde aen myn leven te maken ; want myne vryheid terug te geven, dat kon hy niet, dan was hy met zyne geheele bende verraden ; geene smeekingen zullen hem alzoo bewegen en op geene eeden word ik door hem vertrouwd. Zoo was dan myn besluit genomen en ik beval mynen geest den Allerhoogste in genade aen.

Geheel uitgeput en afgemat viel ik in een rusteloozen slaep, ysslyke droombeelden folderden myne ziel ; dan eens zag ik den door my vermoorden schildwacht wentelen in zyn bloed, en my door de gewapende magt aengegrepen en naer de gevangenis gesleurd ; dan weder zag ik my in het gewaed eens struikroovers op het schavot, en aen myne vrouw en kinderen met verachting aen de deuren der inwoners eene bete broods weigeren ; ik was blyde, dat ik tegen den middag andermael werd gewekt. — Dadelyk vraegde ik om den kapitein te spreken. Hy is niet te huis, maer wordt binnen een uer verwacht, was het antwoord.

Daer komt de kapitein binnen, met een ontevreden gelaet en zegt : Dat zet al vry goed in ; wat hebt gy my te zeggen ?

Met eene bevende stem en een kloppend hart begon ik :

Waerde kapitein ! Een onbezonnen misstap heeft my zoo diep in het verderf gestort, dat niemand, buiten u, in staet is my daeruit te kunnen redden.

De kapitein (*denkende dat ik op myn voorgegevene desertie zinspeelde*). Wy kennen geen verderf, vreezen niemand en redden ons zelven. Wy bezitten daertoe onze eigene krachten. Uwe vorige confrères zullen op u niets vermogen.

Ik Ja, kapitein ! maer dat is myne bedoeling niet Ik heb een onvergeeflyke misdaed tegen u begaen — ik heb u bedrogen.